

rep.nr.

2012/ 1192

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 3 MEI 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS – geschil tussen instellingen
tegensprekelijk
definitief

in de zaak:

LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN, met zetel te 1031
BRUSSEL, Haachtsesteenweg, 579 bus 40, appellant, vertegenwoordigd
door mr. COLELLA S. loco mr. VAN OBBERGHEN Vincent, advocaat te
1800 VILVOORDE, Medialaan 30,

tegen:

RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING,
openbare instelling, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan, 211,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DURNEZ I. loco mr. VAN
BEVER Marc, advocaat te 1850 GRIMBERGEN, Pastoor Woutersstraat
32 bus 7.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 06-05-2011 door de Arbeidsrechtbank te Brussel, 28e kamer (A.R. 06/8538/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 27 september 2011,
- de neergelegde conclusies,

- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 5 april 2012, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Bij schrijven van 29 januari 2003 deelde het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten mee dat een onderzoek werd ingesteld naar het recht op arbeidsongeschiktheidsuitkeringen van zijn verzekerde D . De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten werd uitgenodigd de verjaring te stuiten bij aangetekend schrijven, hetgeen gebeurde op 2 april 2003.

Met zijn controleverslag van 27 mei 2003 bracht het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten ter kennis dat de verzekerde D ten onrechte arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontvangen had voor een totaal bedrag van 17.060,69 €, dit omdat hij zich niet daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied bevond tijdens de periode waarin hij uitkeringen genoot. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten diende dit bedrag terug te vorderen.

De heer D overleed op 1 oktober 2003, voordat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten definitief de terugvordering had opgestart, en in het bijzonder een kennisgeving had verzonden van onverschuldigde betaling, overeenkomstig art. 15 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde. De erfgenamen van de heer D verwierpen diens nalatenschap.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten kon echter wel nog een bedrag recupereren van 460,27 € als tussenkomst in de maximumfactuur gezondheidszorgen.

2.

Bij een controlebezoek van 28 februari 2006 stelde de Dienst voor Administratieve Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering vast dat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten noch het bedrag van de onverschuldigde betaling had teruggevorderd, noch was overgegaan tot inschrijving in de administratiekosten van het bedrag van de onverschuldigde betaling.

Bij kennisgeving van 24 maart 2006 werd aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten de opdracht gegeven de onverschuldigde betalingen te boeken als administratiekosten.

3.

Bij dagvaarding van 18 april 2006 heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten dit controleverslag betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 6 mei 2011 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering als ongegrond afgewezen.

4.

Bij verzoekschrift van 27 september 2011 heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Er wordt geen betekeningsakte voorgelegd van het bestreden vonnis, zodanig dat het beroep ook moet geacht worden tijdig te zijn ingesteld. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten beroept zich op de toepassing van artikel 22 § 3 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde, waarin bepaald wordt dat ambtshalve afgezien wordt van de terugvordering van onverschuldigde prestaties bij het overlijden van degene aan wie ze betaald zijn, indien hem op dat ogenblik nog geen kennis werd gegeven van de terugvordering.

Vermits bij het overlijden van de heer D. nog geen kennis was gegeven van de terugvordering bevond de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten zich, in zijn stelling, in de wettelijke onmogelijkheid om tot terugvordering over te gaan. Daaruit zou noodzakelijk volgen dat de betaalde prestaties ook niet in aanmerking konden genomen worden voor de inschrijving in de administratiekosten. De Landsbond verwijst daarbij naar een cassatiearrest van 8 december 1980.

Verder stelt de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten dat geen enkele reglementaire bepaling een termijn vastlegt waarbinnen een terugvorderingschrijven moet worden verstuurd, of een sanctie bij het laattijdig versturen. Tenslotte stelt de Landsbond dat, vermits de erfgenamen de nalatenschap verworpen hadden, hij hoe dan ook niet had kunnen overgaan tot terugvordering van het betwiste bedrag. Bij analogie met een cassatiearrest van 26 mei 2008 kon derhalve de inschrijving in de administratiekosten niet opgelegd worden of slechts opgelegd worden ten belope van het bedrag dat had kunnen gerecupereerd worden indien de Landsbond voldoende diligent was opgetreden.

2.

Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering stelt in hoofddorde dat de vordering onontvankelijk is omdat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten nooit overeenkomstig de wettelijke bepalingen een aanvraag heeft ingediend tot vrijstelling van de inschrijving in de administratiekosten. In ondergeschikte orde stelt het Rijksinstituut dat, zelfs indien geen termijn betaald is voor het instellen van de terugvordering, de verzekeringsinstelling zich moet houden aan de regels met betrekking tot zorgvuldigheid en de diligentie bij de terugvordering, zoals die opgelegd zijn in het kader van artikel 327 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de gecoördineerde wetten op de ziekteverzekering van 14 juli 1994.

Volgens het Rijksinstituut heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, na de betekening van het controleverslag, onredelijk lang gewacht om een terugvorderingschrijven te verzenden. Zonder deze onredelijke termijn zou de Landsbond niet geconfronteerd geworden zijn met het verval van de mogelijkheid van terugvordering. Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering stelt ten slotte dat de bepaling van artikel 22 § 3 van de wet van 11 april 1995 niet inhoudt dat, bij verval van de terugvordering, de verzekeringsinstelling ook zou vrijgesteld zijn van de inschrijving in de administratiekosten.

3.

Ten onrechte voert het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering aan dat de oorspronkelijke vordering onontvankelijk zou zijn. De bestreden administratieve beslissing legt aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten de verplichting om het bedrag van de onverschuldigde prestaties, betaald aan de verzekerde D , te boeken in de administratiekosten. Een dergelijke beslissing valt binnen de controlebevoegdheid van de Dienst voor Administratieve Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering, zoals deze bepaald is in artikel 159 van de wet. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten heeft derhalve een voldoende belang om een dergelijk controleverslag te betwisten, te meer daar de niet boeking in de administratiekosten aanleiding kan geven tot een administratieve sanctie.

De omstandigheid dat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten nooit een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een vrijstelling van de inschrijving in de administratiekosten is wel een beoordelingselement ten gronde voor de ingediende vordering.

4.

Overeenkomstig artikel 194 § 1 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de ziekte en invaliditeitsverzekering worden als administratiekosten van de verzekeringsinstellingen beschouwd, de uitgaven die voortvloeien uit de toepassing van de wet met uitsluiting van

(a) de uitgaven die overeenstemmen met het bedrag van de prestaties bedoeld in titel III, hoofdstuk III, in titel IV, hoofdstuk III en in titel V, hoofdstuk III;

(b) de ten onrechte betaalde prestaties waarvan het niet terugvorderen als gewettigd is beschouwd onder de voorwaarden en volgens de regels door de koning bepaald.

Uit deze bepalingen volgt dat de ten onrechte betaalde prestaties niet beschouwd worden als prestaties in de zin van artikel 194 § 1, a) maar wel als administratiekosten van de verzekeringsinstelling (Cass. 8.12.1980, <http://jure.juridat.just.fgov.be/?lang=nl>)).

5.

Overeenkomstig artikel 325 en 326 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van het Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen dienen de verzekeringsinstellingen de onverschuldigde betalingen, die zij uitvoeren, terug te vorderen binnen een termijn van twee jaar, die aanvangt hetzij op het einde van het kwartaal volgend op datgene waarin zijzelf de onverschuldigde betaling hebben vastgesteld, hetzij binnen de twee maanden volgend op de

kennisgeving van een onverschuldigde betaling door de Dienst voor Administratieve controle, hetzij vanaf de datum van het vonnis dat de terugbetaling oplegt.

Overeenkomstig artikel 327, § 1 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van het Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, dienen de verzekeringsinstellingen de ten onrechte betaalde prestaties, die niet zijn teruggevorderd binnen de drie maanden na afloop van de in artikel 326 van het besluit bepaalde termijnen, af te schrijven door deze te boeken als administratiekosten.

Overeenkomstig artikel 327, § 2, van hetzelfde besluit kan de leidend ambtenaar van de Dienst voor Administratieve Controle de verzekeringsinstellingen echter vrijstellen van de boeking als administratiekosten wanneer (a) de onverschuldigde betaling niet voortvloeit uit een fout, een vergissing of een nalatigheid van de verzekeringsinstellingen; (b) de verzekeringsinstelling alle ter hare beschikking staande middelen, rechtsmiddelen inbegrepen, heeft aangewend om terugbetaling te bekomen.

In zijn arrest van 26 mei 2008 (<http://jure.juridat.just.fgov.be/?lang=nl>) oordeelde het Hof van Cassatie echter dat uit de bepaling van artikel 327 al. 2, b) van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1976 dient afgeleid te worden dat een tekortkoming van de verzekeringsinstelling in de uitvoering van de terugvordering zich slechts tegen het toekennen van een vrijstelling verzet, in de mate dat deze tekortkoming de mogelijkheden van een effectieve terugvordering heeft kunnen beïnvloeden. Het hof sluit zich bij deze interpretatie aan.

6.

Uit het geheel van de geciteerde bepalingen blijkt dat een verzekeringsinstelling de wettelijke regel, zoals opgenomen in artikel 194 van de wet, dat de onverschuldigde prestaties in beginsel als administratiekosten worden beschouwd, enkel teniet kan doen door een vrijstelling van inschrijving in de administratiekosten aan te vragen, overeenkomstig de procedure voorzien door artikel 327 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996. Wanneer een dergelijke aanvraag niet wordt ingediend, of de aanvraag wordt afgewezen, dienen de onverschuldigde prestaties definitief beschouwd te worden als deel uitmakend van de administratiekosten, zelfs indien de verzekeringsinstelling in toepassing van artikel 22 § 3 van de wet van 11 april 1995 niet meer in staat is om deze onverschuldigde prestaties terug te vorderen van zijn verzekerde.

Het cassatiearrest van 8 december 1980 (<http://jure.juridat.just.fgov.be/?lang=nl>) leidt niet tot een andere interpretatie. Het oordeelt enkel, met verwijzing naar het vroegere artikel 106, § 1, 7° van de wet van 9 augustus 1963 (thans art. 174 § 1, 7°) dat wanneer overeenkomstig deze laatste bepaling de prestaties niet meer moeten ingeschreven worden in de administratiekosten als gevolg van de ingetreden verjaring, deze prestaties ook niet in toepassing van artikel 194 (het vroegere artikel 124 van de wet van 9 augustus 1963) als administratiekosten kunnen beschouwd worden, zelfs niet indien de onverschuldigde prestatie te wijten is aan een fout van de verzekeringsinstelling. Deze laatste precisering wordt in het arrest opgenomen omdat op dat ogenblik een verordening van 6 mei 1970 van toepassing was die de verzekeringsinstellingen oplegde bij een tekortkoming van hunnentwege de onverschuldigde prestaties toch in de administratiekosten te boeken, zelfs indien boeking overeenkomstig artikel 106, 7° van 9 augustus 1963 (thans art. 174 § 1, 7°)

verjaard was. Deze bepaling was, aldus het Hof van Cassatie, in strijd met het vermelde art. 106, § 1, 7° van de wet. In de huidige betwisting is er geen verjaring in de zin van artikel 106, §1, 7° (art. 174 § 1, 7°) : de terugvordering werd beperkt in functie van de regels inzake de verjaring.

7.

Vermits de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten geen aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een vrijstelling van de inschrijving in de administratiekosten, is de bestreden beslissing op die basis gegrond, zoals de eerste rechter terecht oordeelde. De vraag of de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten nalatig geweest is door meer dan vier maanden te laten verstrijken na de ontvangst van het controleverslag om een terugvorderingschrijven te richten, en of toepassing dient gemaakt te worden van de regel, opgenomen in het cassatiearrest van 26 mei 2008, dat de inschrijving niet kan opgelegd worden ten aanzien van prestaties die de verzekeringsinstelling niet had kunnen terugvorderen, zelfs indien zij diligent zou gehandeld hebben, kan slechts onderzocht worden in het kader van een vrijstellingsaanvraag. Geen enkele wettelijke bepaling laat toe deze regels bij analogie toe te passen, wanneer de verzekeringsinstelling geen vrijstelling heeft aangevraagd.

8.

Het bestreden vonnis dient dan ook bevestigd te worden.

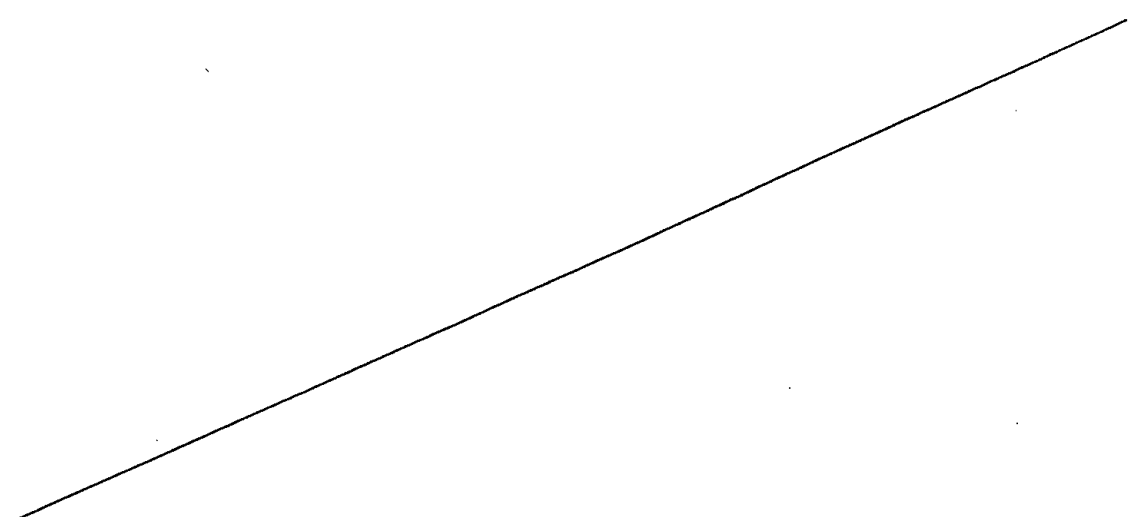
OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering op 160,36 € (basisbedrag).

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

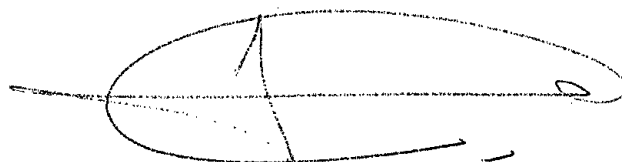
Fernand KENIS,
Christian LAURIERS,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

griffier.

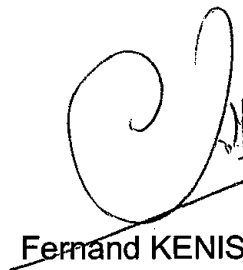
Sven VAN DER HOEVEN

Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

Christian LAURIERS

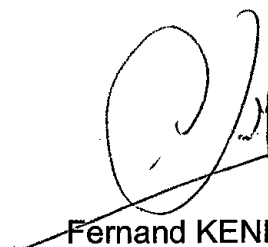
Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 3 mei 2012 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS

